

Curtea Constituțională. Decizia nr. 953 din 19 decembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor¹.

Rezumat
Lect. univ. dr. Lucian Săuleanu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Daniel George Subțirelu în Dosarul nr. 7.818/301/2006 al Judecătorei Sectorului 3 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 încalcă art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertății fundamentale, precum și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, întrucât, prevăzând depunerea plângerii contravenționale la organul din care face parte agentul constatare, dă posibilitatea acestuia din urmă de a nu înainta instanței judecătorești plângerea. De asemenea, se arată că această conduită a autorităților administrative în cauză este încurajată și de faptul că textul de lege criticat nu prevede nici o sancțiune în cazul neîndeplinirii obligației prevăzute de lege.

Totodată, aceste dispoziții nu îi conferă celui în cauză dreptul de a sesiza, în mod direct și nemijlocit, instanțele de judecată cu plângerea sa.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curte reține următoarele:

Prin Decizia nr. 200 din 29 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 1 iunie 2004, Curtea Constituțională a statuat că art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu îngreșește accesul liber la justiție al persoanelor interesate, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Această modalitate de reglementare reprezintă, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești, opțiunea exclusivă a legiuitorului.

Spre deosebire de situați reținută în decizia sus-menționată, Curtea constată că în cauza de față se pune problema încălcării accesului liber la justiție din perspectiva faptului că organul din care face parte agentul constatare ar putea să nu înainteze instanței de judecată plângerea depusă împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Deși textul legal impune obligația și nu latitudinea acestuia de a o înainta instanței de judecată, totuși, astfel cum rezultă din dosarul de față, deși autorul excepției a expediat prin poștă plângerea sa la data

---

¹ Publicată în Monitorul Oficial nr. 53 din 23 ianuarie 2007

de 27 aprilie 2006, organul din care face parte agentul constatator nu a înaintat-o instanței. Concomitent cu această plângere, autorul excepției s-a adresat direct instanței de judecată cu plângerea în cauză.

Curtea reține că primordial în analiza acestei probleme de constituționalitate este faptul ca, prin decizia pe care o va pronunța, să se asigure accesul liber la justiție al oricărei persoane. Astfel, existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la urmă să nege acest drept al persoanei, încalcă în mod flagrant prevederile art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție. În cazul de față, obligația depunerii plângerii la organul din care face parte agentul constatator, ca și condiție de acces la justiție, nu poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil nici prin faptul că, primind plângerea, organele administrative ar avea cunoștința de ea și nu ar porni la executarea amenzii aplicate. Mai mult decât atât, textul de lege criticat poate da naștere la abuzuri săvârșite de către agenții organelor administrative, ceea ce, în final, chiar dacă ar duce la tragerea la răspundere penală sau disciplinară a acestora, ar îngreuna sau chiar nega dreptul contestatorului la accesul liber la justiție.

În sensul principiului constituțional instituit prin art. 21 privind accesul liber la justiție, se înscrie și posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Sub acest aspect, precizarea din alin. 2 al art. 21, potrivit căreia nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept, este firească. Din acest punct de vedere, textul criticat, prevăzând că "plângerea însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției se depune la organul din care face parte agentul constatator, acesta fiind obligat să o primească și să înmâneze depunătorului o dovadă în acest sens", contravine textelor constituționale enunțate mai sus, îngreuește accesul direct la justiție atâta timp cât nu prevede ca alternativă și posibilitatea ca plângerea să poată fi depusă și la instanța de judecată.

În consecință, Curtea reține că sunt încălcate prevederile art. 21 alin. (1) - (3) din Constituție privind accesul liber la justiție și, implicit, dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pentru toate aceste motive, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 este întemeiată, urmând să o admită.